

Hồng Ngân

Contents

Hồng Ngân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3

Hồng Ngân

Giới thiệu

Chuyện xưa kể về mối tình giữa một vị Đế quân cao cao tại thượng và một tiểu yêu nhỏ nhoi tại một chốn đào nguyên d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-ngan>

1. Chương 1

Giữa chốn đào nguyên phủ màu hồng phấn, là duyên hay là nợ, hay trò đùa của định mệnh chẳng. Một Đế Quân cao cao tại thượng, lại si tình một tiểu yêu nhỏ nhoi chỉ biết chôn mình tại chốn đào nguyên sơn dã của nhân gian.

Ta chẳng ngờ rằng, gương mặt này, vóc dáng này lại làm ai kia rung động. Bởi chung quanh chàng còn có vô số mỹ nhân kiều diễm hơn ta, chẳng những tài giỏi, còn quyền cao chức trọng. Ta từng hỏi chàng: “Vì sao lại chọn thiếp, một yêu nhỏ nhoi ở Cửu Trùng Thiên này?”

Chàng khẽ cười, ôm chặt lấy ta, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán, nói “Bởi vì những người kia không phải là nàng, nàng đã từng nghe qua câu, trong mắt nam lang, chỉ có ái nhân của mình là đẹp nhất, là hoàn mỹ nhất sao”.

“Nếu một ngày kia...” Ta ngập ngừng nói.

Bởi ta biết, tình chúng ta là tình không chấp nhận. Ta yêu chàng, dù có hi sinh tính mạng, ta cũng muốn ở cạnh bên chàng, mãi mãi và mãi mãi.

“không có một ngày nào cả, bởi chúng ta chẳng làm gì sai, tình yêu là vô tội. Dù cho có trách tội, ta cũng sẽ dùng tính mạng để bảo vệ nàng, vĩnh viễn ở bên cạnh nàng”.

“Cảm ơn chàng, Thần Lang...”. Nước mắt lăn nhẹ xuống, dù ta biết chàng sẽ làm được, nhất định chàng sẽ dùng cả tính mạng chàng để bảo vệ cho ta được an bình. Dù mất đi tước vị của mình, mất đi cả lòng tự tôn, thì chàng cũng vẫn muốn bảo vệ ta. Nhưng ta sợ, ta sợ một ngày kia không thể nhìn thấy chàng nữa, sợ phải đơn độc nơi chốn đào nguyên này, sợ phải đối diện với ngày tháng qua đi mà không nghe chàng nói, không thể chạm vào gương mặt chàng nữa.

Ngón tay chàng nâng giọt nước mắt của ta lên tựa như trân bảo, ta thấy giọt nước mắt kết tinh lại thành một viên đá trong suốt ở trong lòng bàn tay của chàng. Chàng ngược nhìn khuôn mặt ngơ ngác của ta, liền mỉm cười, “Ta sẽ giữ, bởi vì nó xuất phát từ nàng”, ánh mắt chàng ôn nhu dịu dàng như nước, khẽ vuốt lấy sợi tóc hồng phần của ta. Đôi môi chàng dán sát lên bờ môi ta, một cảm giác ngọt ngào lan tràn tận khắp trái tim.

Ta yêu chàng, chàng yêu ta, cả hai chỉ mong vĩnh viễn một đời một thế yên bình thế này.

2. Chương 2

“Hong Ngân, nàng ở đâu, Hong Ngân...” tiếng thét gào đau đớn vang khắp núi rừng.

Một đào nguyên sơn dã, đã bị đốt thành tro bụi. Đây là thiên mệnh, hay là trò đùa của tạo hóa. Bạch y nam nhân di chuyển khắp sơn đồi, để đi tìm sự sống của hoa đào. Nhưng tất cả đều đã bị cháy đen, chàng quy người xuống nhìn thân cây đào mà cả hai từng thề non hẹn biển, nhìn chốn sơn dã quần quýt bên nhau.

“Đừng bỏ rơi ta, Hong Ngân...”

“Đế Quân, chàng đừng đau lòng chỉ vì một tiểu yêu đào nhỏ bé. Hãy quên đi tất cả, cùng ta trở về Cửu Trùng Thiên đi” Giọng nữ nhân thổ thổ dịu dàng, nàng là Bạch Tịnh, công chúa của Trời phía Bắc. Từ khi gặp Thượng Thần đã đem lòng yêu mến, nhưng không ngờ chàng lại yêu một tiểu yêu thấp kém, vì chút hờn ghen và đoán được mệnh của Hong Ngân sẽ chịu Thiên Kiếp, nên đã tranh thủ lúc Phật Tổ mở pháp đàn, liền phụng bồi ở bên cạnh Thượng Thần Đế Quân giám sát, tránh cho hắn đi về tìm tiểu yêu kia.

“Dù cho nàng không còn, nhưng đào nguyên vẫn nơi đây, linh hồn nàng chắc chắn vẫn còn nơi, chỉ cần trong lòng nàng ấy biết, ta yêu nàng ấy và đang đợi nàng ấy trở lại.” Thượng Thần cầm lên một nhánh đào đã cháy đen, nước mắt rơi xuống thân cây.

“Đợi, ngài định đợi nàng ta bao lâu, nàng ta đã bị Thiên Sấm phá tan hồn phách, dù có chờ cũng vô vọng, bởi vì nàng ta vĩnh viễn không thể sống lại được nữa rồi”. Bạch Tịnh tức giận nói, nàng muốn đánh thức người nam nhân cuồng si này, nàng muốn có trái tim chàng, muốn có được tình yêu của chàng.

Nàng ghen tị, rất rất ghen tị với tiểu yêu kia, vì sao? Nàng ta chẳng làm gì lại cướp đi trái tim của nam nhân cao cao tại thượng này? Trong khi nàng cố gắng làm đủ mọi chuyện, chỉ mong một nụ cười, một ánh mắt của chàng đã là mãn nguyện.

“Đợi bao lâu cũng đợi, ta sẽ ở tại nơi đây, vĩnh viễn chờ nàng ấy trở lại”. Thượng Thần Đế Quân ôm chặt lấy nhánh đào cháy đen vào người, không quan tâm đến nó có thể làm cho y phục Bạch sắc của chàng nhiễm bẩn. Chàng chỉ nghĩ đây chính là Hong Ngân, là ái nhân của chàng, nàng không mất đi mà chỉ đang ngủ say giấc. Chàng thì thầm với cành cây, giọng nói nhu tình làm cho người mê luyện “Hong Ngân...”

Bạch Tịnh nhìn Thượng Thần, lòng đau như ai cắt, vì yêu mà nam nhân này từ bỏ đi danh phận tước vị cao quý của mình. Bỏ đi cả tu vi của mình, bỏ đi bản tính luôn yêu hoàn mỹ của mình để ôm lấy một khúc cây đen đui. Tại sao? Tại sao ta lại thua.... tại sao...? “Vì sao trong mắt ngài chỉ có một mình tiểu yêu kia?”

“Nàng ấy không phải là tiểu yêu, mà là ái nhân của ta này.”

“Tại sao? Tại sao ngài không chọn ta? Tại sao?” Khóe mi của Bạch Tịnh liền ngằm ngập nước, ngược nhìn về phía nam nhân luôn đưa lưng về phía nàng. Nàng có rất nhiều câu hỏi tại sao, nhưng điều nàng muốn nhất là được bước đến bên người y, ôm chầm lấy y, nhưng cảm giác cho nàng biết, nàng không thể. Đường như chung quanh nam nhân có luồng khí tức làm người khác không thể tiến gần, không thể xâm nhập đến, dù chỉ là một cái chạm khẽ lướt qua.

“Ánh mắt nàng ấy, rất trong sáng thiện lương, trái tim nàng rất dịu dàng, nàng là bảo vật duy nhất, là người duy nhất cho ta cảm giác thế nào là hạnh phúc, là nhớ nhung, là sự quan tâm vô bờ của một kẻ cô tịch. Nàng ấy có khi rất ngốc, dù biết đời hoa ngắn ngủi, chẳng thể lâu bền, nhưng chỉ vì một câu của ta, nàng đã dùng tu vi 500 năm của mình, hòa hợp với chốn đào nguyên sơn dã này, để cho hoa kéo dài vĩnh cửu, sắc hoa không phai tàn. Trói buộc mình tại nơi đây, mãi mãi không thể rời đi một khắc. Chỉ vì ta yêu màu hồng phần...”

Thượng Thần hồi tưởng lại lần đầu khi gặp Hồng Ngân. Trong dịp dự hội bàn đào, hân vì cảm thấy chán chường với cảnh náo nhiệt, nên đi dạo khắp chung quanh, bất ngờ có cánh hoa rơi xuống trước mặt. Đây chính là giao trì, nơi liên kết giữa yêu và thiên giới. Dõi theo phương hướng cánh hoa rơi rụng, lần đầu gặp, cũng là lần đầu hiểu được, chỉ yêu của nhân sinh thế gian. Một nữ nhân với mái tóc hồng phấn, mặc trang y màu trắng ngồi trên một nhánh cây, miệng khe khẽ hát.

‘Ai hiểu được nhân sinh tĩnh lặng,

Khách má hồng, giữ trọn tấm lòng trinh,

Xuân qua đi, đông lại quay về.

Hỏi trời cao, ai kia ôm sâu nhớ.

Để chiều buồn, rơi sâu khóe mắt cay.

3. Chương 3

Nhớ ái nhân, người người ghi tạc dạ.

Nguyện một đời, một kiếp chẳng phai.’

“Nhớ ái nhân, người người ghi tạc dạ, nguyện một đời, một kiếp chẳng phai.. Hồng Ngân”. Thượng Thần thì thầm, trong vô thức một giọt nước mắt khẽ rơi xuống nhánh cây cháy đen.

.....

Một trăm năm, một ngàn năm trôi qua lặng lẽ, vườn đào khi xưa giờ đã nở hoa, những đóa hoa màu hồng phấn đã thay bằng màu đỏ rực, tựa như màu máu trong tim ai. Bóng dáng người xưa vẫn mãi không thể tìm thấy.

“Đã 1000 năm rồi, ngài vẫn không muốn quay về Cửu Trùng Thiên sao?”

“Nếu không có nàng ấy, ta về nơi đó để làm gì, làm Đế Quân để làm gì?” Thượng Thuần lạnh nhạt nói.

“Ngài biết rõ, nàng ta không thể nào?”

“Dù là không thể, nhưng ta tin điều kì diệu sẽ xảy ra, nàng ấy sẽ trở về bên ta”

“1000 năm chưa phải là cái giá để cho ngài từ bỏ sao?”

“1000 năm chẳng là gì, dù cho cả vạn năm ta cũng sẽ đợi”.

Đột nhiên giữa rừng đào nổi gió, một trang y hồng phất thoát ẩn thoát hiện giữa chốn đào nguyên, làm nam nhân cùng nữ nhân kinh ngạc. Gương mặt tinh xảo tuyệt mỹ, cùng dáng người mảnh khảnh dịu dàng, trên người lại toát ra mùi hương dịu dàng, càng tôn lên tước vị cao quý. Ấn điểm hỏa diễm trên vầng trán màu đỏ rực rỡ, làm cho mỹ nhân càng thêm khuynh quốc khuynh thành, càng chứng tỏ thân phận của nàng Đế Thiên Hồng Ngân, vua của muôn hoa khắp Thiên Giới, nhân giới, địa giới.

Bạch Tịnh luôn luôn tự tin với nhan sắc của mình, cả Cửu Trùng Thiên đều không ai sánh được với nàng, nhưng khi nhìn thấy nữ nhân trước mặt, làm nàng vừa thẹn vừa bị sắc đẹp của đối phương mê hoặc.

Nữ nhân tiến lại gần nơi Thượng Thần Đế Quân cùng Bạch Tịnh công chúa đang đứng, ánh mắt khẽ đảo nhìn công chúa rồi nhìn sang Đế Quốc. Nữ nhân nhẹ nhàng lướt qua, một cảm giác rất lạ ập đến. Không biết từ lúc nào bàn tay Thượng Thần Đế Quân vô tình hay cố ý giữ chặt lấy cánh tay của nữ nhân xa lạ vừa gặp, ánh mắt hai người nhìn nhau hồi lâu. Một viên tinh thạch trắng được đính trên ngọc bội khẽ nâng lên hòa vào hỏa diễm nơi vầng trán của nữ nhân trước mặt.

Đó là giọt nước mắt của Hồng Ngân, giọt nước mắt chứa đầy tình cảm của một tiểu yêu đối với Đế Quân cao quý.

“Là nàng, rốt cuộc nàng đã trở lại bên ta...”

Bàn tay khẽ chạm vào khuôn mặt người trước mặt, ánh mắt đầy nhu tình. Nhìn nét mặt kinh hãi của Thượng Thần, biết rằng người này vẫn luôn chờ đợi nàng. Thật ra sau trận Thiên Kiếp, nàng đã quên đi kí ức của mình. Quên đi người nam nhân trước mặt này, đã vì nàng mà từ bỏ ngôi cao địa vị, vì nàng mà không cần danh dự của mình, dù bị chê cười chàng cũng không quan tâm đến. Vì nàng, chàng đã tìm cách lấy kim xuyên giáp để bảo hộ tính mạng của nàng qua Thiên Kiếp. Nhưng kiếp số vẫn là kiếp số, nàng không muốn làm gánh nặng cho chàng, không muốn chàng vì nàng mà mất đi tất cả...

“Xin lỗi chàng...”

“Không, chỉ cần nàng quay lại, tất cả đều không quan trọng.”

Hắn biết nàng sẽ trở lại, chắc chắn trở lại bên hắn, không bao giờ rời bỏ hắn, bởi vì nàng chính là Hồng Ngân của hắn...

“Thiếp sẽ bù đắp cho chàng, bù đắp tất cả cho những năm tháng chàng đã chịu nhiều khổ sở, bằng sinh mạng vĩnh cửu của Thiếp, Thần Lang.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-ngan>